

ΠΟΛΩΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΗΣ ΘΑΔΔΕΑΣ ΓΚΙΝΤΛΕΦΣΚΑΣ

Ο ΖΩΓΡΑΦΟΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΛΟΙ ανέστησαν, όταν κάποτε από την συντροφιά ανέφερε το όνομα του ζωγράφου Γιούργκεν Βάν Λόι.

—Άλλοτενος άνθρωπος, μά την ώληθνα ! Με το δική του θα τόν φοβόταν κανείς !...

—Κι' όμως, είνε ένας μεγάλος καλλιτέχνης, αν και δέν εξέθεσε άκόμη δημοσία τά έργα του...

—Πώς νά τά έκθέσει δημοσία ; επενθή ή οικοδόστονα, μά νεαρή κοσμική ζωρία. Κι' ο ίδιος λέει, ότι δέν θα τόν καταλάβαινε το πολύ κοινό. Το πολύ-πολύ, τά έργα του θα προσαλούσαν τη φριχή. Μού έτυχε νά ιδώ ένα-δυό, και σάς βεβαιώνω πως ανατριχιάζω, όταν τά θεωρώμαι !...

Ο άστυνομικός έπιβεβαιώηης Κοήμικα, ο όποιος βρισκόταν μεταξύ τών προσκεκλημένων, φάνηκε νά ενδιαφέρθηκε πολύ γι' αυτόν τόν παρόξενο καλλιτέχνη.

—Κορία, είντε, μιάς κινείτε την παρέργεια, μ' αυτά που λέτε. Τι είνδος είνε επτέλους τά έργα αυτού του Βάν Λόι ;

—Πορτραίτα, ως επί τώ πλείστον, απάντησε ή οικοδόστονα. Μά πορτραίτα όλούσιν σσηθημένα... Κομωμένα με μιά τεχνοκρατία τόσο ιδιόρρυθμη, τόσο άλλόκοτη, που κατατώνν ελλοκωνός φραυά...

—Διότιμα !... είντε επιβουόνοντες στο σημείο αυτό ο Μίκια Κρόζ, άναποκηρής διαφάνης Άμερικανικών έφημερίδων. Νά κάτι που θα μπορούσε νά κάνει εντύπωση στους άναγνώστας μου. «Ο Ζωγράφος του Τρόμου»... Τι έντυπωσιακός τίτλος !...

—Πέστε καλύτερα «Ο Ζωγράφος του Θανάτου», τόν διέκοψε ή οικοδόστονα. Όλα οί πίνακας του Βάν Λόι παριστάνουν ανθρώπους στην επθανάτιο άγωνία τους. Και με τί έκφραση, με τί ώμο ρεαλισμό, καταρθώνε νά αποδίδη αυτή την άγωνία ! Σάς βεβαιώ πως, άν ήδτε ένα έργο του, ή άνάμνησις του θα σάς κνηγά σαν άληθινός έφιάλης !...

—Θά πάω νά τού πάρω μιά συνέντευξη ! φράνισε ένθουσιασμένος με τί σκέψη του, ο δημοσιογράφος.

—Δέν θα κάνετε τίποτε, απάντησε ή οικοδόστονα. Κατ' άρχήν, ο Βάν Λόι είνε ένας πολύ ιδιόρρυθμος άνθρωπος. Δέν δέχεται ποτέ του, μί' άκόμη λιγώτερο δέν του άρθε νά δείχνη στους ξένους τά έργα του. Ήταν έντελώς τυχαίω που κατόρθωσα νά ιδώ δυό πίνακας του...

Σέ λίγο οί προσκεκλημένοι άποχωρέτησαν την οικοδόστονα. Ο άστυνομικός έπιβεβαιώηης Κοήμικα τράβηξε όλοσιν στην άστυνομική διεύθυνση και εκεί ζήτησε τού δόστον μερικώς ύπερησασμένος φραυάτους, τούς όποιους άρχισε νά φιλόμετρά και νά κρατά σημειώσις.

Την ίδια ώρα ο δημοσιογράφος Κρόζ έσπευσε στο σπίτι, όπου είχε πληροφορηθή ότι κάθεται ο ζωγράφος Γιούργκεν Βάν Λόι. Ήταν άποφασισμένος νά δη άποσθή-ποτε τά έργα του...

—Είσαστε ο ζωγράφος Βάν Λόι ; ρώτησε, όταν, έκπαιτα από άλλεπάλληλα χτυπήματα, τού άνοηξαν επτέλους.

—Τι θέλετε ;

—Η ερώτησις αυτή ήταν γεμάτη δυσπιστία. Οί δυό άνδρες στεκόταντων έμπρός στη μισάνοιχτη πόρτα, ο ένας αντίκρυ στον άλλο.

—Έχω νά σάς πούήσω μερικά άντικείμενα λαϊκής Θεωτιανής τέχνης, πολύ ενδιαφέροντα. Μού είπαν πως κάνετε συλλογή τέτοιων πραγμάτων.

Ο Ζωγράφος δέν απάντησε ούτε να, ούτε όχι.

—Σάς πιστώω νά θυμάστε δυό λεπτά, γιά νά τά ήδτε, έπέμεινε ο Άμερικανός δημοσιογράφος. Θά πισθήτε ότι είνε πράγματι πολύ ένδιαφέροντα...

—Εστο, απάντησε τέλος ο Βάν Λόι. Πέραστε μέσα.

Τόν άδήγησε στο άπειλό του, όπου ο Κρόζ έκβγαλε από την τσέπη του και τού έδειξε τά Θεωτιανά κομιοτεχνήματα που είχε φέρει μαζί του. Ο Ζωγράφος τού πήρε και άρχισε νά τα παύει άναμεσα στα δαχτυλά του, σχεδόν χωρίς κανένα ενδιαφέρον. Σ' αυτό τώ μεταξύ, ο Κρόζ κίνησε προσεκτικώτερε ή φροσηομία του. Ήταν ένας άνθρωπος με μιά ψυχρή, διόλου συμπληθητική έκφραση. Είχε μιά σουβιερή μήτη, σαν άρπακτικού όφενώ, βαθυλομένα μάτια και βλέμμα ανθρώπου ο όποιος ίσπερθε διαρκώς από πισυρτώ...

—Πώς είσαστε ; ρώτησε έκπαιτα από λίγο ο Ζωγράφος, αφήνοντας τά κομιοτεχνήματα επάνω σ' ένα κομοδιόνά.

—Ένας άνθρωπος όχι και πολύ τυχερός, απάντησε ο Κρόζ. Έρχομαι από την Άσία, όπου έμενα μερικά χρόνια, και γυρέω δουλειά. Μά βλέπω πως είνε πολύ δύσκολία τά πράγματα εδώ στην Εύρώπη... Βρισκομαι λοιπόν στην άνάγκη νά ξεπουλήσω μερικά ένθήμα, που έχω φέρει μαζί μου άπ' τά ταξείδια μου...

—Χι... Έκανε ο Ζωγράφος. Όστε είσαστε μόνος, σαν νά λέμε. Και δέν έχετε κανέναν που θα μπορούσε νά ένδιαφερθή γιά σας ;

Κάποια ζομνή περ' έργα ίσπερθε σ' αυτή την ερώτησή του. Μά ο Κρόζ έκανε πως δέν την κατάλαβε.

—Δέν έχω κανέναν, απάντησε ξανά.

Ή απάντησε φάνηκε πως ευχαρίστησε τώ Ζωγράφω. Γιά πρώτη φορά δείχτηκε επτροσηγορός προς τόν έπισκέπτη του. Άλλόκοτους ζαρνάκα άπόφασα, δέχτηκε ν' άγοράση τά Θεωτιανά κομιοτεχνήματα, τού προσέφερε κώδικεμα νά καθήση και τόν ρώτησε: άν θα ήθελε νά πη ένα φιλητάνα καρτέ. Ο Κρόζ δέχτηκε. Κάτι τώ μιστηριώδες έβλεπε σ' ήδη την συμπεροφορά τού Ζωγράφου, κι' ήταν πολύ ζομνή ή επθήμια του νά πάση κωθέντα μαζί του.

Ο Βάν Λόι τακτοποίησε τώ σαμοβάρι και σ' αυτό τώ μεταξύ ο Κρόζ έκρθε ένα προσεκτικώτερο βλέμμα γύρω του, στο άπειλό. Παντού στός τοίχους κω-μόνονταν πίνακας τού Ζωγράφου. Ο Κρόζ τούς κίνησε, άλληθιλά σκαν'άλομένους. Ο ένας παριστάνε έναν άνδρα, ο άλλος παύ πέρα μιά γυναίκα. Άνάμεσα τους, ένα κορίτσι, παύ πέρα ένα μερκό άγοράκι, κι' εππαιτα άλλος ένας άνδρας και άλλη μιά γυναίκα, και ούτω καθεξής. Όλα οί πίνακας είχαν τώ ίδιο στερεώτύπο θέμα : ανθρώπους που πέθωναν. Και όλων οί θάνατος ήταν μαρτυρικώς, σ' όλων τά χείλη δ' κρηώνταν ένα λαϊκό στρούμα άφροί, όλων τά στήθη φούσκωναν από μία τρομακτική άγωγιά. Φοηχοί πίνακας τού θανάτου !...

Ο Βάν Λόι κατέβασε τώ σαμοβάρι.

—Θέλετε κά λίγο εκφάρς μέσα στον καφέ σας ; ρώτησε τόν έπισκέπτη του. Είνε μιά σονή, την όποία βγάδουν οί χωρικοί της Νοτίου Άμερικής από τη ρίπα ενός άρομιατικού φρού. Έχει πολύ άμορφο άρώμα !...

Ο Κρόζ έγνεψε καταρατικά και ο Ζωγράφος τού πρόσφερε τόν καφέ και τογιάρο.

—Οί πίνακας σας είνε ύπερσομα, μ' ήδη την ιδιορρυθμία τους, είντε, γιά ν' άνοηξη κοθέντα. Πώς κατελήφτατε σ' αυτή την περίεργη τεχνοκρατία ;

—Είνε απλόστοατο, απάντησε ο Βάν Λόι. Δέν βρισκομαι άλλω θέμα, εκτός από τόν θάνατο, που νά μισή νά άναδείξη την έκασόντηρα ενός Ζωγράφου, τη δύναμη που έχει γιά την ψυχολογική άπόδοσι τού άντικείμενου του. Μονάχα επάνω στην επθανάτιο άγωνία του, ο άνθρωπος βγάει τη μάκα της ύποκρησις, που φορεί σε ήδη του τη ζομή... Μά, μήπως δέν σάς άρεσε τώ άρώμα τού εκφάρς ;

—Όχι, άντιθέτως ! απάντησε ο έπισκέπτης. Τώ επτε από γέννημα αυτό, γιαντί πράγματι δέν τόν ευχαριστώσεσις διόλου ή έρμειωκή γεύσις εκείνου τού ποτού, παρ' όλο τώ άρωμά του, τώ όποιο ήταν πραγματικά άρωμα. Προσπάθησε όμως νά ύπερκομηση εκείνη τη δυσάρεστη έντυπωση, και είντε ;

—Δέν πιστεύω όμως νά είδατε πράγματι τίποσις αυτούσις τούς άνθρωπους που Ζωγραφιάσατε, νά πεθάνουν μ' έναν τέτοιο ζομνωδής, μαρτυρικώ θάνατο...

—Και γιαντί όχι ;

Ξαρνάκα, ο Κρόζ άισθάνθηκε νά τόν πλημμυρίξη ένας άκατανόητος τρόμος. Συγχρόνως έννοιασε την καρδιά του νά χτυπά όλοένα και παύ αδύνατα, μά περίεργη παύόσιν νά προσηορή σ' όλο τώ σώμα...

—Ναι... μά πως, διάδοθε, καταλήφατε σ' αυτή την τεχνοκρατία σας ; τράυλισε με πολύ κόπο, γιαντί τώρα και ή γλώσσα του είχε άρχισει νά δένεται.

Ο Ζωγράφος δέν απάντησε σ' αυτή την ερώτησή του. Έσοκησε κοντά του, επάνω από τώ τραπέζι, και ρώτησε :

—Μά τί έχετε λοιπόν ; Δέν αισθάνεσθε καλά τόν έαπτό σας ;

—Όχι... Έκανε κάτωχορος ο Κρόζ. Έτσι άξαρνά... ή καρδιά μου...

Ένα σατανικό χαμόγελο Ζωγραφίστηκε επάνω στο πρόσωπο τού Βάν Λόι.

—Χι... χι... Έκαν. Μού φαίνεσαι πως άρχίζετε νά μου γίνεσθε ένα θαυμάσιο μοντέλο, άγαπητέ μου !...

Πετιάχτηκε άμείσως επάνω, ξεσκεπάσε έναν όαριθάντα του, όπου είχε έτομο άπολωμένο τώ μουσάκι ; άρχισε ν' άνακατήη τά χρώματά του.

—Τι... τί κάνετε... αυτού ; ... ψυθούσε μάλις και μετά βίας, κνηυμένους από φρίχη, ο Κρόζ.

—Τι κάνω ; Μά, Ζωγραφίστη, άπόλοστοατα !...

—Τι... τι... Ζωγρά...φι...έ...τε... ;

—Μά, τί άλλο, εκτός από σας ; Σέ πέντε λεπτά δέν θα έπαύεσθε πιά, καφέ μου, άφού είχατε την άνοψη νά παρηε τόν καφέ μου με τώ

—Σέ πέντε λεπτά δέν θα ύπαρχετε πιά, κορί μου...

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η φιλολογικῆς ἑσπερίδας τοῦ Παρινασοῦ. Ἐνα δημοσιογραφικὸ ἀνέκδοτο τοῦ ἀειμνήστου Δήμου. Ὁ φόνος τοῦ Γερμανοῦ ναυπη. Οἱ Γερμανοὶ μαινόμενοι κατὰ τῆς Ἑλλάδος. Ὅπου ἀπὸ καλύπτται ὁ φόνος. Οἱ Ἕλληνες ἱκανοποιεῖται. Ὁ Δήμος στὴ «Λορελάιν». Ἡ φωτογραφία τοῦ φόνου. Πῶς... ξυρίστηκε ὁ Κόχλερ!.. Ἐνα ἀνέκδοτο τοῦ κ. Σικελιανοῦ.

Ἐνα προπολεμικὰ χρόνια, στὴν Ἀθήνα, ὁ «Παρινασοῦ» εἶνε συχνὰ ἑσπερίδες φιλολογικῆς. Σ' αὐτὲς μιλοῦσαν διάφορα λόγιοι καὶ δημοσιογράφοι, ἀφηγημένοι διάφορα ἔξιντα καὶ ὄραία πράγματα. Σὲ μὴ ἀπὸ τῆς διαλέξεως αὐτῆς μίλησαν ὁ Πολέμης, ὁ Δήμος ὁ Βρατουῖνος καὶ ἦρθε καὶ ἡ σειρά τοῦ μακαρίτου Δημητρου Δήμου, γὰρ νὰ διηγηθῆ πῶς... ἔξυρισε κάποτε τὸ Κόχλερ!... Γιά νὰ κατανοηθῆ καλὰ τὸ... ἔξυρισε αὐτό, πρέπει νὰ σὰς διηγηθῶμε τὰ ἀκόλουθα.

Ἄνω χρόνια πρὸ τῶν Βαλκανικῶν πολεμῶν εἶχε ἔρθε στὸν Πειραιᾶ ἓνα Γερμανικὸ θωρηκτὸ, ἡ «Λορελάιν». Μὲ ἓνα ἕνα ναύτης τοῦ θωρηκτοῦ αὐτοῦ βρεθῆκε σκοτωμένος! Οἱ Γερμανοὶ τὸν φόνον αὐτό τὸν ἀπέδωσαν στοὺς Ἕλληνας, καὶ ἄρχισε εἰς αὐτὸ ἕνα ὕβερολόγιον καὶ μὴ ἐπέθεσε τὸν Γερμανικὸ Τύπον κατὰ παντὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ. Ἡ σφοδρότης τῆς ἐπιθέσεως αὐτῆς ἔκανε δευτὴν ἐπίσκεψιν, ἔσαν μάλιστα ἀνακατήσθηρε σ' αὐτὴ καὶ αὐτὸ τὸ ἔπισμον Γερμανικὸ κράτος, ἐξεδόσαν ἄκακός τοὺς Ἕλληνας. Κι' ὁμοίως, φόνον ναυτῶν δὲν ἦσαν καὶ τόσον ἀπάντιο τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, δῶς καὶ σήμερα ἄλλοτε ὅπως καὶ σὲ κάθε ἐποχῇ, στὰ μεγάλα λιμένα. Τὸ χειρότερον δὲ ἦν δὴ καὶ ὁ ἐν Ἀθήνας προσεβητής τότε τῆς Γερμανίας καὶ ὁ κυβερνήτης τῆς «Λορελάιν», ἐροτηθέντες ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας δημοσιογράφους ἐποδα στοχεῖα ἔχουν γὰρ νὰ ἀποδώσιν τὸν φόνον στοὺς Ἕλληνας; καὶ ὅχι σὲ κανένα Γερμανὸν ναυτὸ τοῦ πολεμικοῦ, συνάδελφον δηλαδὴ τοῦ δολοφονηθέντος, ἀπάντησαν μὲ περικρύματα:

—Ὁ Γερμανοὶ δὲν εἶνε Ἕλληνας!...

Ἡ προσβλητικὴ αὕτη φράσις ἔξηρθε, καθὼς ἦταν ἐπόμενον, τῆς Ἑλληνικῆς κοινωπίας, ὁ Ἑλληνικός Τύπος ἐπέθετὴ κατὰ τῶν Γερμανῶν καὶ τὸ ζήτημα ἄρχισε νὰ παύσῃ διαστάσεις, ὅταν ἔλασαν ἡ ἀνακρίσις ἀποκάλυψαν τὸν φόνον: Ἦταν ἓνα συνάδελφος τοῦ θύματος, ναυτῆς καὶ αὐτοῦ, τοῦ ἰδίου πολεμικοῦ, τῆς «Λορελάιν», Κόχλερ ὀνομαζόμενος.

Καὶ τότε τί δὲν ἔγινε στὴν Ἑλλάδα!...

Ἐβράζειν ὁ Τύπος, μὲ ἄρθρα τιτολογοῦμενα: «Οἱ Ἕλληνας δὲν εἶνε Γερμανοὶ!»...

Καὶ ὁ Γερμανὸς πρόεδρος καὶ ὁ κυβερνήτης τῆς «Λορελάιν» ἀναγκασθῆκαν νὰ ἐκπαύσων τὴ γλώσσα τους καὶ νὰ ζητήσων συγγνώμην δημοσίως.

Ὁ Δήμος τότε εὐλογεῖτο ὡς ἀρχισυντάκτης σὲ μὴ ἐσπερίων ἑφημερίδα. Ὁ διευθυντὴς λοιπὸν τῆς ἑφημερίδος τοῦ εἶπε:

—Δὲν κατεβαίνει στὸν Πειραιᾶ; Νὰ ἀνεθῆς ἐπάνω στὴ «Λορελάιν», νὰ ἴδῃς τὸν κυβερνήτην, νὰ τοῦ πῶς καὶ μὴ συνέντευξι, νὰ ἴδῃς καὶ τὸ δολοφόνον, νὰ τοῦ μῆψῃς καὶ αὐτοῦ. Ἄν σοὶ εἶνε δυνατόν, καὶ νὰ τοὺς πῶς καὶ τὸν ὄνο τῆς φωτογραφίης;

Ὁ Δήμος ἐπῆγε πράγματα. Ὁ Γερμανὸς κυβερνήτης τῆς «Λορελάιν» τὸν δέχθηκε μ' ἐγγένεια, ζήτησε ἄλλη μὴ φροά συγγνώμην, γιατί καθήγορησε ἅδινα καὶ ἀποδέχεται τοὺς ἐκαθὸς...

Ὁ Βάν Λοί εἶχε πάρει μὴ ἔκφραση σσιανὰ, ἡμεταρσίφου. Μὲ νευρικές, προετοίμεις κινήσεις, ἄπλετο τὰ χρομάτα του ἔτανον στὴν ἐπίσημη, τραβοῦσε ἀδοξῆ γρομμῆς, πρὸ ἀγὰ ἀγὰ ὀπισθίονων τῆς φωνῆς γωνια τοῦ θυματοῦ.

—Α!... ἔκανε ἐμστρόλλος, μέσα στὴν ἔξαρσιν πρὸ τὸν εἶχε καταλάβει. Ἐτα... φώναξα!... Νὰ τὰ μάτια, πρὸ ἀρχῆς καὶ πετάγοντο ἔξω... νὰ τὸ φρονόνα αὐτὸ τῆς ἀγονίας... νὰ καὶ τὸ ἀπαράμιλλο αὐτὸ λευκὸ στρόβιλο ἔτανον στὰ χεῖλη... Τὰ ἔξρω, τὰ ἔξρω ἀπὸ καιρὸ δὴν αὐτὰ... Ὅραία!...

Τὴν ἴδια στιγμῇ βαρεὰ χτυπήματα ἀκούσθησαν ἔξω στὴν πόρτα. Ὁ Βάν Λοί ἀνακίνησε. Μά, προτὸ προσητῆν νὰ καταλάθῃ περὶ τίνος ἔ πρόκειτο, τρεῖς - τέσσαρες ἄγνωστοι ἔστασαν ἔξω τὴν πόρτα, ἄφρατοι μέσα στὸ ἄπειλο, ἔπεσαν ἐπάνω του καὶ τὸν ἔδεσαν... Ἐνας ἀπ' αὐτοὺς ἐσοχε ἐπάνω ἀπὸ τὸν Κρόζ.

—Πρὸ ἀργὰ... ψηφίσιος. Δὲν ὑπάρχει σσιτηρία!...

—Κι' αὐτὸς! φώναξε ὁ ἐπιβεωρητής Κοῦμπεν. Καὶ ἄλλο θῆμα στὴ σειρά!...

Καὶ περῆφερε τὸ βλέμμα του στὴ σειρά τῶν πινάκων, ποὺ ἦσαν ἐκεῖ, κομμειμένα στοὺς τοίχους.

—Νὰ λοιπὸν ἡ ἐξήγησις ὅλων τῶν ἐξαφανισμένων ποὺ ἔχομε τὸν τελευτῶ καρὸ... Νὰ καὶ ὁ Φλεμινγκ, νὰ καὶ ὁ Ρόξενφελτ, νὰ καὶ ἡ μακρὴ Ἀδέλα Κροάβι. Ὅλοι, εἴτα τὰ θῆματα αὐτοῦ τοῦ τρελλοῦ!...

Δειμένος ὁ Βάν Λοί, δὲν φανόταν νὰ προσεχθῆ διόλου σὲ τί εἶλεγε ὁ ἀστεινωμένος. Τὸ βλέμμα του εἶχε καρφονθῆ ἐπάνω στὸν Κρόζ, ὁ ὁποῖος σμιελωνίζετο πρὸ ἀπὸ τοὺς τρελιταίους σκαρῶσις.

—Κοῦμα!... ψηφίσιος. Καὶ θὰ ἦταν τὸ καλύτερον ἔργον μου!...

Ἕλληνας, εἶπε μερικὲς λεπτομέρεις περὶ τοῦ πῶς ἔγινε ἡ δολοφονία, ἀρνήθηκε δῶς νὰ δώσει τὴ φωτογραφία του.

—Μπορῶ νὰ ἴδῶ καὶ νὰ μῆψω μὲ τὸν φόνον; τὸν ρήτησε τότε ὁ Δήμος.

—Εὐχαρίστως, ἀπάντησε ὁ πλοίαρχος.

Καὶ διάταξε νὰ συνδεῖσων στὸ κρατητήριον τοῦ πλοίου τὸν Ἀθηναῖο δημοσιογράφον. Ὁ δολοφόνος ἦταν ἓνας νέος Γερμανός, στραγγιλομάγιος καὶ ροδοκόκκινος, μὲ πρόσωπον ξυρισμένον σὰν γουλι.

Ἐξήγησε κι' αὐτὸς πῶς ἔγινε ὁ φόνος, ἀλλὰ φωτογραφία δὲν εἶχε νὰ δώσει. Ἰδιόσως, πρὶν τὴν ἔλασιν τῶν φωτογραφῶν, ὁ Δήμος, ἐξαρσισμένος καὶ ἱκανοποιημένος ἀπ' τὴν ἐπιτυχία του, πήρε στὸ γραφεῖον του καὶ ἄρχισε νὰ γράφῃ, γὰρ νὰ προσητῆ τὸ φύλλον, ποὺ θὰ ἔβγαυε τὸ ἀπόγευμα.

—Ἐ, λοιπὸν, τί ἔγινε; τὸν ρήτησε ὁ διευθυντὴς του, ποὺ ἔπιπτε ἐκείνη τὴ στιγμή στὸ γραφεῖον.

—Εἶδα καὶ τὸν ναυτὴν καὶ τὸν κυβερνήτην, τοὺς πῆρα συνέντευξι καὶ γράφω τώρα γὰρ νὰ προσητῆ.

—Φωτογραφίης πῆρες;

—Φωτογραφίης δὲν ἔχω. Ὁ κυβερνήτης δὲν ἤθελε νὰ μοὺ δώσει καὶ ὁ φόνος δὲν ἔχε...

Ὅταν τελείωσε ὁ Δήμος τὴν περιγραφήν, κατέθηκε στὸ τυπογραφεῖον. Ἐκεῖ τὸν περιμένον ἄρχιστρῆς.

- Κύριε Δήμου, τοῦ λέει, ποὺ θὰ βάλω τὴ φωτογραφία;
- Καὶ τοῦ εἶδεν: Ἐνα κλισὸ παλιὸ καὶ μεταξωρισμένον.
- Ποιά φωτογραφία; ρήτησε ἑσπέρτος ὁ Δήμος.
- Τοῦ Κόχλερ, τοῦ δολοφόνου!
- Μὰ δὲν ἔχομε φωτογραφία!
- Πῶς δὲν ἔχομε. Κι' αὐτὴ τί εἶνε;
- Καὶ τοῦ ἔδειξε τὸ κλισὸ ἑνός... Ρώσων ναύτου, μὲ γενναῖα... ἀρχιστρῆς...

—Βρὲ, τί εἶν' αὐτό; φώναξε ὁ Δήμος θυμισμένος. Αὐτὸς δὲν εἶνε ὁ Κόχλερ, δὲν εἶνε καὶν Γερμανός. Πέταξέ το γυροφόρα!...

—Πῶς νὰ τὸ πετάξω, ἀφοσ μὸς τὸ ἔδωκε ὁ κ. διευθυντῆς γὰρ νὰ τὸ βάλω στὴν περιγραφήν γὰρ τὸν Κόχλερ;

—Ἀφοσ τοῦ ἄρρηξέ το! φώναξε κι' ὁ διευθυντῆς τῆς ἑφημερίδος, ποὺ ἔχοιτάνε τὴν στιγμὴ ἐκείνη καὶ ἀντέλειψη τί συνέβαινε. Ἐγὼ τὸ ἔδωσα νὰ μοὺ!... Πῶς θὰ βγαίνομε, χωρὶς τὴν εἰκόνα τοῦ δράστου;

—Μὰ αὐτὸς δὲν εἶνε ὁ Κόχλερ, κύριε διευθυντῆ!

—Καὶ τί περῆζει; Ποὺς τὸν ἔχει τὸν Κόχλερ στὴν Ἑλλάδα!...

—Μὰ, εἴ ἄλλο, αὐτὸς δὲν εἶνε ναυτῆς Γερμανός...

—Κανεὶς δὲν θὰ καταλάθῃ τὴ λεπτομέρεια αὕτη.

—Καὶ τὸ σπουδαίτερον, ὁ Κόχλερ δὲν ἔχει γενναία. Εἶνε νέος καὶ ἀγένειος, σὰν τὸ γουλι!...

—Μὰ!...

—Μάλιστα.

—Τότε νὰ τὸν ξυρίσουμε!...

—Τί νὰ τὸν κάνουμε!... Νὰ τὸν ξυρίσουμε!...

—Μάλιστα, νὰ τὸν ξυρίσουμε. Φέρε, Παννάς, τὸ σασαροπέλλος, εἶτε στὸν ἀρχιστρῆτὴ ὁ διευθυντῆς.

Καὶ δίνοντας τὸ καπέρον ἐργαλειὸν στὸν ἀρχιστῆτὴν του, τοῦ εἶπε:

—Πάρτο, καὶ... κόψε του τὰ γενναία!...

Ὁ Δήμος τὸ πήρε καὶ ἔβουε μὲ προσοχήν τὴ μεγάλη τοῦ Ρώσου γενναία. Καὶ ἡ εἰκόνα αὕτη δημοσιεύθη τὸ ἀπόγευμα, ὡς εἰκόνα τοῦ δολοφόνου Κόχλερ.

—Μισρὸ μὴ χαρὰ τὸν ξυρίσεις!... εἶπε στὸν Δήμου ὁ διευθυντῆς, σὰν εἶδε τὸ ἀπόγευμα τυπωμένον τὴν εἰκόνα στὴν ἑφημερίδα του.

—Κι' ἔτσι, κύριε, κατέληξεν ὁ Δήμος, στὴ σχετικὴ διελόξι του, ἐξήρσων τὸν Κόχλερ!...

Ὁ Ἀγγελος Σικελιανός, ὅταν πρωτογῆνε στὴν Ἀθήνα καὶ ἄρχισε νὰ γνωρίζεται μὲ τοὺς τότε φιλολογικῶς κύκλους τῆς προσητῆσις, ὁσῶς τοῦ σίσταναν κανέναν ποιητῆ, μιλοῦσε γὰρ πρὶν μαζὸ του καὶ ἔπειτα, σὰν ἀποχωροῦντονταν, τοῦ εἶπε:

—Καλὴ ἀντάμωσι στὴν... κορυφὴν τοῦ Παρινασοῦ!...

Τὸρα δὲν δίνω πλέον ραντεβὸν ὁ κ. Σικελιανός ἀπάνω στὴν κορυφὴν τοῦ Παρινασοῦ, ἀλλὰ κάτω, στοὺς πρόποδας του:

—Καλὴ ἀντάμωσι στοὺς Δελφούς!...

Ἐπρεπε νὰ περάσουν 30 χρόνια, γὰρ νὰ κατεβῆ ὁ κ. Σικελιανός ἀπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ Παρινασοῦ κάτω στὴς πλάγις του...

